

Interwenant: Belgacom NV**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy dyrektywę 2002/22/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) – a w szczególności jej art. 9 i 32 – należy interpretować w ten sposób, że taryfa socjalna dla usług powszechnych jak również przewidziany w art. 13 ust. 1 lit. b) dyrektywy o usłudze powszechnej mechanizm kompensacyjny mają zastosowanie nie tylko do łączności elektronicznej poprzez przyłącze telefoniczne do stacjonarnej publicznej sieci łączności, lecz również do łączności elektronicznej poprzez usługi łączności ruchomej lub abonamenty internetowe?
- 2) Czy art. 9 ust. 3 dyrektywy o usłudze powszechnej należy interpretować w ten sposób, że zezwala on państwowemu członkowskim na dodanie do usługi powszechnej specjalnych opcji taryfowych dla innych usług niż usługi, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie: Czy rozpatrywane przepisy dyrektywy o usłudze powszechnej są zgodne z zasadą równości w postaci, w jakiej zawarta jest ona między innymi w art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 3 stycznia 2014 r. – Polska Telefonia Cyfrowa S.A. w Warszawie przeciwko Prezesowi
Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

(Sprawa C-3/14)

(2014/C 102/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polska Telefonia Cyfrowa SA w Warszawie

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa)⁽¹⁾ w związku z art. 28 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa usłudze powszechnej)⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że każdy środek podjęty przez krajowy organ regulacyjny w celu realizacji obowiązku wynikającego z art. 28 dyrektywy 2002/22 oddziałuje na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi, jeżeli tylko środek ten może zapewnić użytkownikom końcowym z innych państw członkowskich możliwość dostępu do numerów niegeograficznych na terytorium tego Państwa Członkowskiego?
- 2) Czy art. 7 ust. 3 w związku z art. 6 oraz art. 20 dyrektywy 2002/21 należy interpretować w ten sposób, że krajowy organ regulacyjny, rozstrzygając spór między przedsiębiorstwami udostępniającymi sieci lub usługi łączności elektronicznej dotyczący zapewnienia realizacji przez jedno z tych przedsiębiorstw obowiązku wynikającego z art. 28 dyrektywy 2002/22, nie może przeprowadzić postępowania konsolidacyjnego, nawet gdy środek oddziałuje na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, a prawo krajowe zobowiązuje krajowy organ regulacyjny do przeprowadzenia postępowania konsolidacyjnego zawsze, gdy środek może na taką wymianę oddziaływać?

- 3) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie nr 2, czy art. 7 ust. 3 w związku z art. 6 oraz art. 20 dyrektywy 2002/21 w związku z art. 288 TFUE oraz art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy ma obowiązek odmówić zastosowania przepisów prawa krajowego nakazujących krajowemu organowi regulacyjnemu przeprowadzenie postępowania konsolidacyjnego zawsze, gdy podejmowany przez niego środek może oddziaływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 33; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 29 P. 349 – 366.

⁽²⁾ Dz.U. L 108z 24.4.2002, str. 51; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 29 P. 367 – 393.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de primera instancia (Hiszpania) w dniu 10 stycznia 2014 r. – Unnim Banc S.A. przeciwko Diegowi Fernándezowi Gabarrowi i in.

(Sprawa C-8/14)

(2014/C 102/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de primera instancia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Unnim Banc S.A.

Strony pozwane: Diego Fernández Gabarro i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy jednomiesięczny termin ustanowiony przez [czwarty przepis przejściowy] Ley 1/2013, de Protección al Deudor Hipotecario, Reestructuración de Deuda y Alquiler Social [ustawy o ochronie dłużnika hipotecznego, restrukturyzacji długu i wynajmu socjalnego] należy interpretować jako sprzeczny z treścią art. 6 i 7 dyrektywy 93/13/EWG?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 13 stycznia 2014 r. – Staatssecretaris van Financiën przeciwko D.G. Kiebackowi

(Sprawa C-9/14)

(2014/C 102/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania: D.G. Kieback

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 39 WE należy interpretować w ten sposób, że opodatkowując dochody państwo członkowskie, w którym podatnik wykonuje pracę najemną musi uwzględnić sytuację osobistą i rodzinną podatnika w przypadku, gdy (i) podatnik ten pracował w tym państwie tylko przez część roku podatkowego, podczas gdy w tym okresie zamieszkiwał w innym państwie członkowskim, (ii) w okresie tym uzyskał cały, bądź niemal cały dochód na terytorium państwa miejsca wykonywania pracy, (iii) podczas tego roku przeprowadził się do innego państwa i podjął w nim pracę oraz (iv) biorąc pod uwagę cały rok podatkowy nie uzyskał całego, bądź niemal całego dochodu w wyżej wymienionym państwie miejsca wykonywania pracy?